70ste Jaargang — Nr 22

Zaterdag 31 Mei 1924

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening nr 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN E. C. 4.

TONGEREN, 31 MEI 1924

Ongeschoolde en Bekwame Werklieden.

Terecht wordt in alle nijverheden geklaagd over het gebrek aan ongeschoolde werkkrachten. Deze zijn zeldzaam of in het geheel niet te vinden, klinkt het in de paroonsmiddens. Zeker; de goede stielmannen trekken uit ons land weg en de vreemden die aangeworven worden wachten niet lang, als zij eens op de hoogte zijn van het werk, de aangeleerde lessen ten hunnen prejte in hun geboorteland toe te passen.

We waren onlangs in gesprek met een kleine nijveraar over het gemis aan stielmannen en den overvloed van ongeschoolden. Welnu, de man scheen niet eens te begrijpen dat dit gebrek alleen voortspruit uit het feit dat er om zoo te zeggen bijna een verschil is tusschen het loon aan een bekwamen en dit aan een gewonen helper op het huidig oogenblik betaald in ons land. En we hebben hem voorbeelden moeten geven. Vóór den oorlog was de steenbakkersstiel weinig gezocht, alhoewel nog steenbakkersgast eigenaar van ovens en gelaagputten geworden is. Men zie nu naar eens! Om de steenen uit de handpers te nemen, op den kruiwagen te laden en op rij te stellen, ontvangt een jongeling van 17-18 jaar 20 frank per dag en de man die de pers, waarin de steenen gevormd worden, bestuurt, rijft er dagelijks 40 binnen. Hebben die menschen er nu eenig belang bij zich moe te maken om een oven te leeren bouwen en te heeten? Ze verdienen genoeg en daarenboven, zoo de levensduurte stijgt, zijn ze ervan verzekerd, dank aan de geloten werkovereenkomsten hunne loonen nog te zullen zien vermeerderen. En wat voorvalt bij de steenbakkers, komt in alle nijverheden voor.

Men geloove nu stellig niet dat wij het loon dat gewonnen krachten verdienen, te hoog vinden. Stellig niet. Naar onze meening heeft een ongeschoolde werkman, in ruil voor zijn arbeid, recht op een loon dat een menschwaardig bestaan verzekert aan hem en aan zijn huisgezin. Doch we zijn er niet voor te vinden dat men hem op bijna gelijken voet stelt met dezen die specialisten zijn in hun vak. Gezien hun arbeid niet van gelijke waarde is als deze der stielmannen, geeft deze hun ook geen recht op een gelijkstaand loon. Ongelukkigelijk nu is in werkelijkheid de afstand tusschen beide reekszen zoo gering, dat er nog weinig lust bestaat bij de jonge arbeiders om een stiel aan te leeren of zich erin te bekwamen. Waarom, zoo redeneeren de meesten, zich al dien last op de schouders trekken, als ze er hoegenaamd niets of bijna niets, bij winnen?

Beter en meer voortbrengen! wordt op alle tonen geroepen, geschreeuwd en gedurig herhaald. En dat is het nochtans wat in de maatschappij moet betracht worden. En dit beteekent zooveel als: Zorg voor goede stielmannen, die bekwaam zijn in hun vak en kunnen voortbrengen. Loont men den arbeid naar zijn waarde, wat maar rechtvaardig is, dan bestaat er kans dat de lust ontluikt een stiel aan te leeren. Doet men het niet dan gaat men van kwaad tot erger.

We hebben hier onbewimpeld ons standpunt uiteengezet. 't Is ons bekend dat zelfs in sommige werkersmiddens weinig geestdrift verwekt maar we hebben niettegenstaande dit alles, niet geaarzeld de puntjes op de i's te zetten en op het kwaad en de nadeelige gevolgen van het huidig loonstelsel te wijzen.

Om te sluiten nog dit: Hoog tijd wordt het, maar naar onze meening, dat er middelen gevonden worden om te beletten dat er steeds hooger loonen geeischt worden voor helpers tot groot nadeel der geschoolde arbeiders, en de oogen te openen van zekere nijveraars, die maar niet willen begrijpen dat zij, door hun gedurige toegevingen, die 't effect hebben van een plaaster op een houten been, den toestand nog moeilijker maken.

Kunnen en kennen.

Als men een beetje de schoolen nagaat en als men eene vergelijking maakt tusschen de onderwijsmethoden van nu en deze die in gebruik waren toen wij naar school gingen en tusschen de kennissen nu opgedaan en deze opgedaan in onzen tijd, moet men bekennen dat, niettegenstaande het groot gemak van nu en de moeilijke methoden van toen de leerlingen van den ouden tijd beter opgeleid zijn dan dezen van nu.

Hoe komt dat? Omdat men nu een programma oplegt dat veel te ingewikkeld en weinig praktisch is. Moest men mij vragen een programma op te stellen voor de lagere school — de volksschool — het zou een zeer eenvoudig programma zijn. Er zouden maar vijf dingen opstaan, die ik aller noodzakelijkst acht, voor degenen die een goeden grondslag wenschen voor het gebouw hunner kennis.

De vijf vakken die geheel mijn programma zouden uitmaken, zouden zijn: spreken lezen, schrijven, rekenen en teekenen. En 't zou alles zijn. De vijf vakken die ik aanduid zijn de vakken van het kunnen. Onthoud goed het woord **kunnen!**

Men zegt: ik **kan** spreken, ik **kan** schrijven, ik **kan** lezen, ik **kan** teekenen, ik **kan** rekenen, ik **kan** meetkunde, enz. Maar om geschiedenis, aardrijkskunde, meetkunde, enz. te **kennen** moet niet kunnen lezen, kunnen schrijven kunnen rekenen en kunnen teekenen. En vele die de scholen bezochten, zelfs de middelbare en de hoogere kunnen dat alles niet. Het **kunnen** wordt vergelachtzaamd voor het weten. Waartoe dient het weten als men niets kan?

Uit de lagere scholen, komen er duizenden en duizenden die niet behoorlijk kunnen spreken, lezen, schrijven, teekenen en rekenen.

En dat zouden ze toch allemaal moeten kunnen.

Spreken? In een behoorlijke beschaafde taal. Wel in de volksscholen met talrijke leerlingen heeren ze zwijgen en op de speelplaats heeren ze schreeuwen. Waar leeren ze dan spreken?

Lezen? Ge moet het maar gehoord hebben, in alle graden van het onderwijs, hoe sommigen brabbelen.

Schrijven? De eenvoudigste gedachten kan men zelfs niet behoorlijk meer voorleggen.

Rekenen? Uit het hoofd rekenen? De vier hoofdregels? De tafel van zeenmenvuldiging? Ik weet er die uit de hoogere school komen, en die ze nog niet kennen.

Teekenen? Bepreef het maar eens in een vezelschap met de gerstaan ervan een voorwerp uit de kamer te laten teekenen of iets uit eigen verbeelding.

Ja spreken, lezen schrijven teekenen en rekenen. Dat zouden de vijf vakken van mijn schoolprogramma zijn. En daarin kan ik nu plaatsen lessen over godsdienst, aardrijkskunde, geschiedenis, meetkunde natuurlijke wetenschappen, alles wat noodig is. Maar dat alles zou toepassing zijn voor het lezen, het spreken, het schrijven, het rekenen en het teekenen. Deze blijven hoofdzaak.

Als men er eerst zou toegeraakt zijn dat de leerlingen beter **kunnen** dan zullen zij natuurlijk meer **kennen** en zal het onderwijs grondiger en pratiker zijn.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Kind levend begraven.

Twee knapen speelden te Henneville bij Cherbourg, in Frankrijk, in eenen kuil door de zee gespoeld, toen plots eene afstorting plaats had. De twee kinderen Maurice en Bellomme gemaand, werden onder eene dikke laag zand bedolven. Na veel moeite kon men den kleinen Maurice, die erg gekwetst was, bevrijden, maar Bellomme, 15 jaar oud, die wel 3.000 kilo aarde op het lijf gekregen had werd eerst eenigen tijd later opgedolven; de knaap moet op den slag dood gebleven zijn. Droevige bijzonderheid: de moeder van den verongelukten jongen heeft tijdens den oorlog haren man verloren die inscheept was op een boot die door eene mijn in den grond geboord werd. Een harer kinderen is onlangs verdronken. Er blijven er thans nog zeven in leven.

— **De opofferende Moederliefde.** — Een vreeselijk autoongeval deed zich voor op den rijksweg te St-Louis, in bijzonder dramatische omstandigheden.

Mevr. Dolores Aparisla, geboren Perez oud 42 jaa, ruste even met eenige hunr vrouwen uit op het voetpad, terwijl haar 4-jarig kindje op straat speelde.

Op een gegeven oogenblik kwam een auto aangereden en zou het kindje overreden hebben als niet de moeder toegestoten was, om het terzijde te rukken.

Terzelfdertijd werd de ongelukkige vrouw aangereden en op den slag gedood. Zij was moeder van 5 kinderen en verwachtte er een tweede. Haar man is een vlijtig schoenlaster, die eerst na het volbrengen zijn zware dagtaak op de hoogte gebracht werd van het vreeselijk geval.

De verliefde Chinees. De 26-jarige Hanting-Hawa uit Tekinag, was sinds eenigen tijd te Parijs als gewezenlijder werkzaam en was intusschen verliefd geworden op een bekoorlijke dame, die als Hungarstraat bekend staat. De chinesche schoone bad den schilder evenwel afgewezen, omdat hij al te verwiswtend. De jeugdige Hanting-Hawa ging daarop den pleegvader van het meisje, namelijk Kos Hawa Sjava opzoeken, maar verder aan de deur geraakte hij niet. Dit ging echter niet zonder een verkeerdpartij en toen de politie tusschen beide kwam bloedde Hanting-Hawa aan de arm en de dij en den nek.

Naar het Hôtel Dieu overgebracht, bewerkte de verliefde Chinees dat, Kos Hawa Sjava hem alhas toegetakeld had. De aangehouden pleegvader zegt, van zijn kant dat de verliefde zich zelf deze verwondingen toebracht, om het meisje van zijn liefde te overtuigen. Kos Hawa Sjava zal dus waarschijnlijk in vrijheid gesteld worden.

NEDERLAND.

Een gevangene uit een trein gesprongen.

Woensdag avond omstreeks zeven uur, aadat trein nr 55 de wachtpost te Berkum in de gemeente Zwolle kersuel was gepasseerd, zag de vrouw van den baanwachter op de lijn een zwaar verminkt mensch liggen. Eenige autoriteiten werden gewaarschuwd waarna uit ingewonnen inlichtingen bleek, dat de verminkte was zekere F. Halersma uit Leeuwarden, die onder geleide van de marechaussees op transport was gesteld van Zwolle naar Leeuwarden. Halersma had gebruik gemaakt van de afwezigheid van de politie en is op tot nog toe onverklaarbare wijze tusschen de wielen geraakt. Zijn linkervoet bleek afgereden te zijn, terwijl zijn rechterarm op drie plaatsen was gebroken. Zijn hoofd had eveneens zware verwondingen. De man is spoedig aan de gevolgen overleden.

Het lijk is naar het lijkenhuisje op de Akemeene Begraafplaats te Zwolle kersuel vervoerd, waar gemeentearts dr. Hesdijk, de Eijkschouwing verichtte.

De familie van den overledene, die gehuwd was, is onmiddelijk verwittigd.

ENGELAND.

De Straat des Doods.

Engeland behoudt de ontdekking.

De h. Matthews, de uitvinder van de straat des doods, had een onderhoud met een hoog ambtenaar van het ministerie van Luchtvaart. De uitvinder deelde na dat onderhoud mede, dat er beslist werd binnen eenige dagen tot proefnemingen over te gaan.

Anderzijds verklaarde hij dat hij van zijn h. Samuel Instone, een der bestuurders van de «Imperial Airways» financiele voorstellen ontving, die hij waarschijnlijk aannemen zou.

Het nationaal belang van mijn straat zei hij, is zoo groot, dat het mijn plicht is de rechten met mijn land te deelen indien het bereid is die te verkrijgen.

Men vernaemt ook dat de Britsche Luchtvaart den h. Matthews een telegram zond, hem verzoekende de onderhandelingen met Frankrijk om zijne uitvinding te verzoepen af te breken.

Een nieuwe uitvinding.

Prof. Wall, van de Hoogeschool van Sheffield, die reeds verscheiden uitvindingen deed werken over de elektriciteit op zijn akademie heeft een strand gevonden hebben waarlijk dat mogelijk wordt een vliegtuigmotor stil te zeggen en den dood te verspreiden, uits de electrische kracht hiertoe geneg wegre.

Prof. Wall doet thans stappen om zijn uitvinding te doen brevetteren. Hij wil aanvanksmog geen mededeelingen doen omtrent de uitdekking waarvan de volledige beteekenissicht bekend is door de Britsche ministers van Oorlog en van Luchtvaart.

DUITSCHLAND.

Prins Alexander van Hohenlohe.

Eene bewogen loopbaan.

Te Radenwiller, bij Freiburg-in-Brisgau is dezer dagen overleden prins Alexander van Hohenlohe-Schillingsfurst. Hij was de zoon van prins Clovis, die achtereenvolgens voorzitter was van den Beierschen Raad Duitsch gezant te Parijs, keizerlijk Statthalter in Elsass-Lotharingen en vervolgens kanselier van het Duitsche keizerrijk na de afdanking van generaal von Caprivi.

Prins Alexander heeft een zeer bewogene loopbaan gehad. Hij studeerde te Weenen, Parijs, Leipzig en Straatsburg. Daarna begon hij zijne diplomatieke loopbaan en was secretaris van zijn vader. Hij werd gekozen als liberaal kandidaat in den Reichstag door de Elzasser omschrijving van Wissemburg-Hagenau. In 1896 werd hij voorzitter benoemd van Opper-Elzas. Daar bij de «Gedenkschriften» van zijn vader prins Clovis uitgaf zonder voorzaandelijk de keizerlijke toestemming bekomen te hebben, werd hij uit zijn ambt ontslagen en ging hij zich op de Azuren Kust vestigen. Bij het uitbreken van den oorlog kon hij Italie bereiken en vervolgens Zwitserland, waar hij gedurende gansch den duur der vijandelijkheden het Pruisisch militarisme bekampte en voor den vrede ijverde.

Toen eenige dagen voor den wapenstilstand Prins Max van Baden kanselier werd kondigde prins Alexander een brief af waarin de rechtzinnigheid van den nieuwen kanselier in zulk slecht licht gesteld werd dat prins Max van zijn ambt moest afstand doen.

Na den wapenstilstand eerst kon prins Alexander naar Duitschland terugkeeren. Zijne Duitsche goederen waren aangeslagen en de eigendommen die hij in Frankrijk bezat waren onder sekwester gesteld, waar uit volgde dat de eertgenaam van een der rijkste families van Duitschland in zeer bekrompen toestand die aan armoede grenst de leefde. Een drietal maanden geleden werd gemeld dat hij eerg ziek lag in zeer kleine herberg van Baden. Prins Alexander is aan eene longaetie bezweken in den ouderdom van 62 jaar.

AMERIKA.

Om een paar Zijden kousen!

Twintig vrouwen gekwetst.

Een uitverkoop in den loop waarvan een paar zijden kousen aangeboden werd aan elke aanbieder ter Waterstr van wel dertig verscheidene zijde vrouwen van verschillende opleidingsrangen van het minste tot de gelaten werden door het gedrang van de opeen volgende volk.

Twintig vrouwen werden [illegible] meerendeel sterk gekwetst.

Deze zaak geleidde tot de [illegible] gestuurd overgebracht.

Gemengde berichten

Nog eene genezing te Lourdes.

De [illegible] van Nancy heeft naar de Lourdes vertoefd wordt een wonderbare genezing te boeken.

Over de eerste genezing hebben wij verleden zaterdag [illegible] uitgedeeld. De tweede betreft [illegible] 22 jaren. Annie Duriez sinds jaren bedlegerig in het stedelijk gasthuis van Lens te Sint-Nicolaas. Zij lag op eene plank gebonden en stond dagelijks de martelende pijnen uit van de aangezette uitrekking. Zij leed aan tuberkuleuze verstekking van den ruggewervel. Op 16 Mei voorgeleid gedraagd werd zij door een heerlijke bezing aanvallen en teyens voelde zij in haar gezond hart dalen de gerustste kalmte en verzekering dat zij genezen was. Zij sprak er echter met geene levende ziel over buiten met haren dokter, die haar versterkte en goedkeurde in haar voornemen. Des anderdaags, na het bad, voelde zij dat het niet meer noodig was te twijfelen aan de buitengewone gunst die de Moeder Gods haar kwam te doen. Terug naar het gasthuis gebracht, weigerde zij langer haar bed te betrekken, en tot ieders blijde verwachting stond zij op en wandelde door het gebouw van lijden en smart.

Om 15 ure, stapte zij, zonder de minste pijn of ongemak, naar het bureel der vaststellingen en liet zich onderzoeken door de dokters Thomas, Daicke van Chatelineau Goethals van Hastières en Michelet van Sierre (Zwitserland). Allen brachten verslag uit over den ergen graad harer zieste en over hare oogenblikkelijke genezing. Gelijk altijd, voegden zij er voorzichtigheidshalve bij, dat de toekomst moest uitwijzen of deze genezing echtte was.

Het indexcijfer.

Het ministerie van Arbeid en Nijverheid maakt de indexcijfers bekend die werden vastgesteld op 15 Mei. Deze zijn voor de provincien:

Antwerpen 188; Brabant 195; West-Vlaanderen 170; Oost-Vlaanderen 190; Henegouwen 199; Luik 188; Limburg 178; Luxemburg 156; Namen 177.

Voor het Rijk is het cijfer 185.

Voor Antwerpenstad 196; voor Brussel en omgeving 512; voor Gent 182; voor Luikstad 187.

De vorige maand was het indexcijfer voor het geheele rijk 198; er is dus eene vermindering van 13 punten.

Brutaal.

Mad. Charlotte, de Sevaal 48 jaar oud Bredingerstraat, te St-Jans-Molenbeek had eene som van 7000 frank ontvangen in een postkantoor. Zij stak de som in eene doos welke zij onder haar doos verborg en waarboven zij de rechter hand hield.

Een heer dat naast afgesproid in het bureel en volgde naar naar [illegible] In de Koningstraat [illegible] kwam gezien de reiker de onderlinge [illegible] van de dessen stamp te [illegible] dat zij een grote [illegible]

Een bewonderaar zag zulks van uit zijn [illegible] en ging zich [illegible] insoutsein. Tal[illegible] personen [illegible] hem den [illegible] na.

Deze werp van tijd tot tijd een [illegible] weg om de vervolgers te verschalken maar in de Zeiaerstraat had men hem te pakken. Twee agenten leidden hem naar het bureel der Nieuwe Graanmarkt en hier werd zijn eenzelvigheid vastgesteld.

't Is een genaamde Paul Lustez, 31 jaar, [illegible] wonende Bevijldingstraat. Hij werd op last van den onderzoeksrechter Chevalier in 1 gevange van Vorst opgesloten.

Mad. De Sevaal kwam terug in bezit van het geld betgeen de onderlinge zoo zelfdig maakte dat zij er geen met aan zacht kheft teeren haren aanraander neer te leggen. Op aandringen der politie heeft zij het ten slotte toch gedaan.

Hindoesche Dweeperij.

Een zonderling godsdienstig geschil heeft de steden van Jaraksoear bij Calcutta in beroering gebracht. De Swami van den tempel had ruim zeskergen met een zijner onderhoorigenen had deze aanbeziing to den tempel verboden. Deze twist heeft de

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 25 —

HET GEHEIM

VAN DEN

COMMISSARIS van POLITIE

Na een tijd lang de zaken aldus bij zichzelf te hebben overwogen, keerde Brusel terug met een stap als kwam hij thans voor het eerst de straat door. Hij bezag met den neus in de lucht de huizen met nieuwsgierigen blik en klopte eindelijk aan de woning, waarin hij juffrouw Stanley een oogenblik te voren had zien verdwijnen.

Een haveloos kind, met een met roet en vuil besmeerd gezicht deed de deur open.

— Er zijn hier kamers te huren, niet waar? begon de detective. Zou ik ze mogen zien?

Het meisje keerde zich om en riep hare moeder toe, die zich boven in het huis scheen te bevinden dat er iemand was voor de bovenkamer!

Eene magere vrouw, zoo mogelijk nog vuiler en smeeriger dan het kind aan de deur, verscheen boven aan den trap.

— Wilt gij naar boven komen mijnheer? ep zij Brusel toe. Ik weet niet wat voor kamer gij noodig hebt.

Zij nam haar bezoeker, toen deze op het portaal was aangeland, nauwkeurig op, bij zichzelven nagande, in hoeverre zij eene voordeelige vangst had gedaan.

— Zijn er dan nog meer kamers te huren, vroeg de detective.

— Ik heb eene voorkamer op de eerste verdieping met een ruime alkoof om in te sapen, antwoordde de smerige huiswaardin. Brusel's voorkomen had haar blijkbaar nog al goede gedachten omtrent zijne beurs doen opvatten. En dan heb ik nog eene slaapkamer boven.

— Wel dat zou al heel goed uitkomen! hernam Brusel, veinzende de zaak met den grootsten ernst te overleggen. Ik zal u zeggen, wat het geval is; vervolgde hij; ik kom niet voor mijzelf, maar ik heb twee neven, nog maar heel jonge lieden, die van buiten komen en hier in Londen eene betrekking gevonden hebben. Ik heb op mij genomen eens voor hen rond te kijken, om ze fatsoenlijk onder dak te brengen en toen ik her toevallig voorbij kwam en zag dat gij kamers te huur hadt, dacht ik direkt: dat zou wat voor hen zijn! 't Is zoo dicht bij den tram, weet gij?

— En zouden zij in eene kamer willen slapen, of willen zij twee slaapkamers hebben? vroeg de juffrouw.

— Twee! Bepaald twee! antwoordde Brusel met een ernst, die hem prachtig afging. Maar zullen zij er niets tegen hebben om een van beiden boven in het huis te slapen. Daar moeten zij dan maar om loten of het beurt om beurt doen!

Men zou gezworen hebben, dat Brusel zijne denkbeeldige neefjes reeds voor zich zag bezig dit gewichtig punt onder elkander te beslissen.

Zou het niet beter zijn, dat gij de kamers eens zag?

— Zeker, zeker, juffrouw! Daar ben ik juist voor gekomen!

De juffrouw keerde zich om, verzocht Brusel haar te volgen en bracht hem in een klein kamertje aan de straat, spaarzaam van meubeltjes voorzien, die er allen even versleten en slecht onderhouden uitzagen en door eene deur verbonden met de zoogenaamde slaapkamer of de alkoof, zooals de verhuurster gezegd had, die evenwel bij nadere beschouwing niets anders dan een eenvoudige bedstede bleek te zijn.

Met den grootsten ernst onderzocht de detective alles tot in de kleinste bijzonderheden.

— Aardige kamers! Machtig aardige kamers! zegde hij eindelijk nog eens rondziende, juist wat de jongens noodig hebben, zou ik zeggen. Die verschrikkelijke groote vertrekken is maar gekheid juffrouw! Zij zijn nog jong en den den heelen dag aan het werk, natuurlijk het is alleen maar voor 's avonds hat en om te slapen, zet gij! Het is precies, zooals ik het voor hen gewenscht had!... En het zijn fatsoenlijke jongens. Gij zult hoegenaamd geen last van hen hebben, dat is zeker!... Neen waarlijk! ik moet zeggen: het is voor hen geknipt!... Als de prijs niet te hoog is, zou ik ze maar dadelijk willen huren.

Wanneer zouden de heeren de kamer denken te betrekken, mijnheer? vroeg de juffrouw, niet weinig in hare schik met de opgetogenheid van haar bezoeker.

— Laat eens zien, antwoordde Brusel, met gerimpeld voorhoofd, alsof hij gevreesd was zich te vergissen. Laat eens zien het is vandaag Woensdag, Woensdag... wel, laten wij zeggen met het begin van de week, aanstaanden Maandag!... Ja, dat zal gaan, eerder zeker niet... Maar, het is waarachtig, waar ook! viel hij zichzelven in de rede, als schoot hem plotsling iets anders te binnen. Nu heb ik nog die andere slaapkamer niet gezien! Ja ja, weet gij... Gij zult mij niet kwalijk nemen, maar eene slaapkamer is een gewichtig ding en zij zijn er nog al op gesteld! Ik zou niet geerne willen, dat het hun tegenviel...

De huiswaardin wenschte natuurlijk niets liever dan haar gast ook het bovenvertrekje te laten zien, overtuigd dat zij met een eenvoudig goedgelooviig man te doen had die zich niet door vuilheid en kaalheid zou laten afschrikken, indien zij hem maar eenige fraaie beloften op de mouw spelde. Nogmaals verzocht zij Brusel dus beleefd haar te volgen en zij bracht hem een dokeren, versleten trap op die naar het bovenste gedeelte van het huis voerde.

Ik wil er nog wat onder verwedden dacht de detective bij zichzelven dat de juffrouw Stanley in die hoge sferen huist. Daar beneden zag het er af te weelderig voor haar uit. Ik heb er ook niets gemerkt maar boven hoor ik iemand gaan, waar zal hare kamer zijn?

Niettegenstaande zijne brandende nieuwsgierigheid en hoewel schoel a dezer gedachten hem bezighielden, wijdde Brusel ook thans weder schijnbaar al zijne aandacht aan het schamele vertrekje, niet veel meer dan een afgesloten hok, over de panneelwerk de hoge juffrouw hem aanwees onder de weelde benamde van tweede slaapkamer.

Het was intusschen volstrekt niet ontzaam dat zich op dezen zolder nog een tweede afgesloten vertrek bevond waarvan de deur gesloten was, terwijl die van de zoogenaamde slaapkamer open stond. Hij meende aan dien kant ook eenig gerucht te hooren, den sloffenden tred van iemand, die langzaam heen en weer loopt.

Dat is nu jammer! riep hij plotseling uit, alsof hij het nu eerst opmerkte. Dat zou nu waarachtig alles bederven! Zet gij liet niet? vervolgde hij tot de juffrouw, die hem angstig gadeslog, vreezende hare schoone huichtkastreden plotseling te zien te zullen zien vallen, alsoheen zij voorstelt met begreep wat de andere beduidde. Ja ja! Wij hebben aanstaanden Maandag wij zijn er aan gewend, maar dag mag geen die huiteenmenschen voor hebben! In iederen brief beiden zij het mij geschreven: Och oom! als u belieft, geen kamer achter in het huis! Het kan ons niet schelen waar wij wonen als ben maar voor aan de straat is! Ja, gij zult er om lachen maar zij zijn als dood bang voor brand.

De juffrouw begreep het volkomen maar trok onderstusschen een alleraardigst gezicht.

Ja lieve hemel mijnheer, zei zij uitvaar kan ik toch niets aan doen de kamer is nu eenmaal niet, ik kan het hun toch niet veranderen!

Natuurlijk niet juffrouw, dat begrijp ik heel goed! antwoordde de detective, met een halt meedelijdend halt teenergestelt gelaat. De kamer is goed, zoodelijk gezellig als Brusel eenmaal aan het begen was zag hij tegen geen kleinigheid op juist dat wat ik voor de jongens zocht, maar niet zij, in dat eene punt mag ik ze niet telem stellen. Angst is een akelig ding juffrouw!

Maar mijnheer, hernam deze, zouden de heeren dan niet samen beneden willen slapen? Ik kan het zoo veranderen dat er twee bedekanten in de alkoof komen.

Wat zal ik u zeggen, juffrouw? antwoordde de detective met bedenkelijk, aangetrokken wenkbrauwen, de beide jongelingen zijn wel mijn neven maar het zijn geen broers. De eene is een neef van mijn vrouw en de andere van mij, zij hebben beiden hun ouders vroeg verloren en van hun kindsheid af ben ik zooveel als voogd over hen geweest, ik heb altoos naar mijn beste weten voor hen gezorgd; ik maak er geen geheim van: ik heb ze allebei eene betrekking bij ons bezorgd, bij de firma Martijn & C., in drogerijen daar zeis ik voor, om u te dienen. En daarom ziet gij zij kennen elkaar wel maar toch niet zoo door en door. Gij zult u herinneren, juffrouw, dat ik seffens van twee gescheiden slaapkamers gesproken heb. Het is nu maar jammer, dat het zoo valt..

Gedurende deze lange aanspraak die Brusel opzettelijk zoowel toegelijk rechtlijnd het gelaat van de kamerverhuurster zoo verschilleende uitdrukkingen aangenomen. Er was blijkbaar een gedachte bij haar opgekomen zonder dat zij er in het minst vermoedde dat het juist haar bezoeker was geweest, die zij haar met voorbedachtraad opdrong.

Brusel las op haar gelaat even duidelijk als in een geschreven boek.

Hij deed zijn best haar nog verder op een goeden weg te helpen.

Maar... heb ik niet zoo even aan den anderen kant van den zolder nog eene kamer gezien? vroeg hij.

Jawel! antwoordde de huisjuffrouw terwijl haar gelaat duidelijk verried dat het juist dat punt was, hetwelk zij het zichzelf overlegde maar die is ja verhuurd.

Al verhuurd? Ja dat is jammer erg jammer! zuf Brusel ten antwoord met aanbacht op zijne hetlogie kijkende alsof hij te kennen wilde geven, dat hij geen tijd meer over had. Ik zal eens zeeder moeten vaas zien ik heb nog een paar huurders van in de buurt gezien, weet gij?... Maar het spijt mij dan machtig die kan ik u zeggen juffrouw! Het is het zoo bijzonder goed gelegen voor jongelieden en alles zal zoeals ik het gaarne hebben zou!

Dat nu juist die voorkamer al verhuurd is. Het is toch onzedelijk niet waar? Op den prijs zouden wij niet gezien hebben, dat weet ik wel zeker zij kreeten een schoen loon onze firma is zeer vrijgevig, zij zien op een paar guilden meer of minder en de jongens schreven mij ook, dat het hen niet kon schelen of de kamers wat dunnier waren als zij maar netjes waren en dan voor aan de straat! ziet gij? altijd voor aan de straat! Dat zij nu juist die kamer er niet bij kunnen krijgen!

Welnu! Ik zou niet weten, waarom zij die kamer er niet bij zouden kunnen krijgen! viel de juffrouw die plotseling een besluit scheen genomen te hebben. Kom u de rede.

Voor een paar goede vaste huurders heb ik alles over. Het is meteen goed; op die manier komt er een eind aan!

Maar juffrouw? hernam de detective met goed nagebootste verwondering hoe wel hij zich inwendig verheugde dat het schepsel eindelijk op het punt was aangekomen waar hij haar reeds lang had trachten te brengen. Ik meende u te hebben horen zeggen dat de kamer reeds verhuurd was.

Ja zeker is de kamer verhuurd! antwoordde de vrouw met een [illegible] dat dat gedeelte van den zolder [illegible] Maar het [illegible] dit [illegible] dezen [illegible] eerst [illegible] bekend! Van [illegible] kan ik niet leven wat zeg ik [illegible] en daarom als ik de kamer nu [illegible] verhuur aan dat meisje zij er maar van af. Zij heeft mij al lang genoeg verveeld, dus komt er natuurlijk een eind aan.

Brusel lachte in zijn vuistje over het schelden van zijn plan maar zijn gelaat veranderde niets.

Is het dus eene dame die de kamer van u gehuurd heeft? vroeg hij bedenkelijk.

Eene dame? herhaalde de vrouw met een verachtelijk gebaar. Nu [illegible] is het dat aan de [illegible]

Ik maar zet zij de zoo haar toch niet [illegible] dat [illegible] de deur [illegible] met dezelfde [illegible] uitdrukking jawel als ze [illegible] dan zou ik de kamer wel eens willen zien...

Nou, thans is zij weg maar dat kan er niet op aan, gij heeft u om dat meisje waarachtig niet te geneeren! sloeg hier beleefdijk antwoord.

Ja ja maar dat doe ik toch niet geerne, hield de detective vol, ik had de kamer eens even willen zien maar als de juffrouw thans is.

Kom, wat een zottigheid! viel de juffrouw hem in de rede. Ik zeg u dat gij de kamer uit best kunt zien... Laat de rest maar aan mij over.

En zoude dame er niets tegen hebben, deukt gij?

Tegen hebben? Wel nu nog sterker! Ik zal toch wel baas zijn in mijn eigen huis, zou ik zeggen! Kom zij maar gerust mee!

Hoewel nog steeds eenige verlegenheid voorwendende volgde Brusel intusschen de huisvrouw, die [illegible] dat [illegible] de weg zou kunnen staan bij het behalen van zulk een zekere winst. Zij gaande weg meer en meer had opgewonden en thans tot een trap van woede was gekomen die geen aangenaame ontmoeting voorspelde.

(Wordt vervolgd.)